

Nr 369

Av herr **Ekdahl**, om nedsatt inträdesavgift för telefon åt invalider m. fl.

En strävan i modern socialvårdspolitik är att i görligaste mån undvika anstaltsvård för invalider, kroniskt sjuka och åldringar samt att underlätta deras möjligheter att kvarbo i sina hem. Det skulle dock i många fall vara omöjligt för dessa människor att leva ett självständigt liv utan tillgång till telefon. Socialvårdsmyndigheterna torde icke heller numera betrakta telefonen som en lyx vid bedömningen av hjälpbehovet.

Varje höjning av telefonavgifterna blir givetvis särskilt kännbar för här berörda grupper, och det gäller alldeles speciellt varje höjning av installationsavgiften, när den drabbar invaliden, den sjuke eller gamle under en period, då denne måste anpassa sig efter nya förhållanden och ofta i förening med en betydligt lägre levnadsstandard.

Med anledning härav föreslår undertecknad,

dels att riksdagen måtte besluta att begränsa installationsavgiften till 200 kronor för invalider, kroniskt sjuka och åldringar, dels att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående telefonens betydelse för här omnämnda grupper av medborgare samt om framläggande av sådant förslag, som denna utredning kan föranleda.

Stockholm den 26 januari 1956

Thorvald Ekdahl